CELE ŞAPTE
SĂRBĂTORI ALE
DOMNULUI
ETAPE ALE VIEŢII CREŞTINE
(Levitic 23; Numeri 28 – 29; Deuteronom 16)
— Pentru tinerii credincioşi – G. André
1991 GUTE BOTSCHAFT Verlag, GBV
P.O.B. 80
D-6340 Dillenburg 2 Germany
Cele şapte sărbători ale Domnului
— Etape ale vieţii creştine – Sărbătorile Domnului, aşa cum ne sunt prezentate în Levitic 23, erau „zile solemne", adică timpuri stabilite pentru a te apropia de Dumnezeu ca să-l aduci jertfe (versetul 37).

În gândirea divină, ele nu erau sărbătorile poporului, ci ale lui Dumnezeu, puse deoparte pentru El şi pentru slava Lui. Când tradiţia şi ritualurile le-au îndepărtat adevăratul lor caracter, ajungând până la excluderea Domnului Iisus, ele au devenit, „sărbătorile iudeilor" (Ioan 5.1; 7.2).

Independent de valoarea lor istorică, ele fiind ţinute efectiv în Israel, aceste sărbători au o semnificaţie tipică şi o însemnătate profetică. Ne vom ocupa de ele în treacăt, pentru a trece la aplicarea lor în viaţă creştină. Căile lui Dumnezeu sunt aceleaşi, fie că este vorba de poporul Său pământesc, de poporul Său ceresc sau de orice răscumpărat individual. Creştinul nu trebuie să mai ţină sărbătorile rituale (Coloseni 2.16; Galateni 4.9 – 11), însă cele din Levitic 23 pot fi considerare şi din unghiul atâtor experienţe pe care cel răscumpărat este chemat să le cunoască pe drumul credinţei.

Introducere

Sabatul este menţionat în fruntea zilelor solemne (Levitic 23.2, 3), fără să facă parte din cele şapte sărbători cu strângeri laolaltă solemne (versetul 4).

Primul gând al lui Dumnezeu este odihna (Geneza 2.2, 3), nu însă inactivitatea, ci satisfacţia deplină pe care El o are în împlinirea lucrării Sale. Dumnezeu doreşte ca şi ai Săi să intre în această odihnă; dar, pentru a se putea bucura de o odihnă în comun, trebuie să nu existe nici măcar un gând pe care nu l-ar putea împărtăşi împreună. Prim gând al lui Dumnezeu, odihna, e de fapt ultimul, ca scop şi

rezultat al tuturor căilor Sale. Trebuie să se desfăşoare întreg ciclul duhovnicesc al acestor şapte sărbători, pentru ca poporul să fie adus în propriul său repaus, nu odihna creaţiei, ci a răscumpărării, în toată satisfacţia pe care Dumnezeu a găsit-o în persoana şi lucrarea Fiului Său preaiubit – este a Bisericii şi a Răscumpărătorului însuşi în cer; odihnă a lui Israel pe pământ în timpul mileniului; odihnă a creaţiei care se va bucura de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu (Romani 8.21).

Păcatul a făcut imposibilă bucuria odihnei pentru omul nerăscumpărat; de aceea e necesară prima sărbătoare, Pastele, temelia tuturor celorlalte. Dumnezeu şi-a găsit odihna absolută în lucrarea lui Hristos. El vede sângele mielului pe stâlpii uşii şi pe pragul de sus. Pentru noi, temelia odihnei stă în faptul că Dumnezeu recunoaşte ca valabilă lucrarea lui Hristos. Dar fiecare, pentru a fi mântuit, trebuie să-şi însuşească această lucrare. Fiecare familie trebuia să aleagă un miel, să-l ţină în casă, să-l înjunghie, să dea cu sângele lui pe stâlpii şi pragul de sus al uşii, având credinţă în promisiunea făcută lui Moise că în felul acesta, întâiul născut va fi cruţat de judecată: aceasta este partea omului. Însă temelia odihnei este deplina satisfacţie pe care Dumnezeu a găsit-o în lucrarea de pe cruce.

Mielul de Paşte devine hrana familiei care, în casă, este la adăpost sub sângele lui. Însuşi Pastele va deveni sărbătoarea ţinută în fiecare an ca amintire a minunatei eliberări făcută o dată pentru totdeauna; la fel este cina pentru creştin. Pastele anticipa crucea; cina o comemorează.

De Paşte se leagă intim sărbătoarea Azimilor, care dura şapte zile. Chiar în Paşte se găsesc deja azimi; numai Domnul Iisus a fost fără aluat, fără niciun păcat. Răscumpăratul, la adăpostul sângelui, se hrăneşte cu El, Mielul lui Dumnezeu, dăruit ca jertfă, fiind totodată Omul desăvârşit care a slăvit pe Dumnezeu în despărţirea absolută de orice rău. Credinciosul, unit cu Hristos, e chemat să realizeze în umblarea sa, în tot timpul vieţii sale, această despărţire de rău, atât de desăvârşit arătată în El. De fapt Pastele şi Azimile nu formează decât o sărbătoare (Luca 22.1). Nu poţi zice: „Am crezut în Domnul Iisus, sunt mântuit”, şi să umbli ca oamenii din lume!

Cea de a treia sărbătoare, snopul din cele dintâi roade, nu se putea celebra decât „în ţară” (Levitic 23.10). Egiptul ne vorbeşte despre lumea din care poporul lui Dumnezeu este scos. Pustiul e ceea

ce a devenit lumea pentru credincios: un loc de lupte şi de încercări, dar şi de numeroase experienţe ale harului divin. Pentru a intra în ţară, în plinătatea binecuvântărilor pe care le avem în Hristos, trebuie să trecem Iordanul, adică să realizăm moartea şi învierea împreună cu El. La seceriş trebuia să iei din câmp un prim snop pentru a-l aduce Domnului a doua zi după sabat (Levitic 23.11). Este o imagine izbitoare a lui Hristos înviat dintre cei morţi, pârga celor adormiţi (1 Corinteni 15.20). Uniţi cu un Hristos înviat, suntem chemaţi să umblăm într-o viaţă nouă. Aceasta este latura pozitivă a vieţii creştine.

După cincizeci de zile venea sărbătoarea Cin-cizecimii, când un dar de mâncare era adus Domnului în ziua care venea după al şaptelea sabat. Această primă zi dintr-o nouă săptămână ne vorbeşte despre coborârea Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 2), puterea umblării celui credincios.

O lungă perioadă se scurge fără sărbători, până în luna a şaptea. Nu-i tot aşa, adeseori, în viaţa creştină? Ai fost adus la Domnul Iisus, ai realizat într-o măsură umblarea în bucuria unei vieţi noi, condusă de Duhul Sfânt. Puţin câte puţin aceste lucruri, apreciate totuşi, şi-au pierdut atracţia, au fost puţin neglijate şi, pe nesimţite, poţi adormi. Trebuie ca Dumnezeu să ne trezească. În luna şaptea, în prima zi a lunii, sunetul trompetelor vestea sărbătoarea Bucuriei (Anul Jubileu). Acţiune puternică a Cuvântului Său, printr-o încercare sau prin alte mijloace, Dumnezeu vrea să aducă sufletul la o mai adâncă părtăşie cu el.

Dar această lucrare a harului nu poate avea loc fără o lucrare a conştiinţei, despre care ne vorbeşte ziua Ispăşirii (Levitic 23.27). E necesar să fim aduşi, în măsura în care putem, la o apreciere mult mai clară a păcatului, aşa cum îl vede Dumnezeu, a suferinţelor lui Hristos pentru a-l ispăşi şi în sfârşit, a preţului sângelui Său prezentat în Locul Preasfânt. Sufletul se lasă atunci în grija lui Dumnezeu şi se întemeiază în totul pe jertfa de mult timp adusă.

La câteva zile după smerirea sufletelor la sărbătoarea Ispăşirii, venea bucuria sărbătorii Corturilor: bucuria şi părtăşia credinciosului care rămâne în Hristos; bucuria şi binecuvântarea lui Israel sub sceptrul Mesiei. Dar tot în a opta zi a sărbătorii avem ceva din fericirea cerului şi a bucuriei veşnice a tuturor celor răscumpăraţi.

Toate sărbătorile erau în legătură cu jertfele, în special cu arderile-de-tot, cum găsim în Numeri 28 şi 29, pentru majoritatea

zilelor solemne. Niciun progres duhovnicesc real nu se produce în afara sentimentului că Hristos S-a oferit lui Dumnezeu, că a împlinit voia Sa şi că a căutat în toate slava Sa. Preţuim, fără îndoială, lucrarea lui Hristos pentru noi, dar trebuie să mergem mai departe şi mai adânc pentru a înţelege închinarea datorată lui Dumnezeu de către răscumpăraţii care beneficiază de ceea ce reprezintă sărbătorile: „Să aveţi grijă să-mi aduceţi la timpul stabilit darul Meu, pâinea Mea pentru jertfele Mele mistuite de foc, care îmi sunt de un miros plăcut" (Numeri 28.2).

În sfârşit, Deuteronom 16 aminteşte din nou cele trei mari sărbători – Pastele şi Azimile, Cinci-zecimea, Corturile. Acest capitol dat în vederea timpului când Israel va fi „în ţară", subliniază adunarea poporului în locul în care Domnul îşi va pune numele. Pastele este marcat prin întristare, Cincizecimea prin bucuria împărţită cu ceilalţi, Corturile prin bucuria completă: „să fii foarte bucuros". Să ne apropiem de Dumnezeu şi să apărem în faţa Lui, nu pentru a dobândi o binecuvântare sau a ne face un merit, ci potrivit cu binecuvântarea primită, pentru a mulţumi şi nu pentru a obţine ceva.

În cursul istoriei lui Israel, sărbătorile au fost adesea uitate, neglijate, ţinute rău; dar Duhul lui

Dumnezeu găseşte plăcere în sublinierea ocaziilor în care Pastele sau sărbătoarea Corturilor au fost ţinute după poruncă, în bucuria unei părtaşii regăsită cu Domnul. Nu se întâmplă tot aşa în viaţa noastră? Iar când ne găsim clipe deosebite în care Dumnezeu vrea să ne vorbească, să ne restaureze sufletele, să ne facă să înaintăm duhovniceşte, să luăm seama la ascultare, să ne străduim să intrăm în odihna care ne-a fost dobândită cu un preţ atât de mare.

Pastele

(*Exod 12.13*; *Levitic 23.5*; *Numeri 9.1 – 5*; *Deuteronom 16.1 – 8*).

Dumnezeu vrea să-şi strângă un popor în jurul Său, în odihnă, pentru a vesti laudele Sale (Isaia 43.21). Pentru ca acest lucru să fie posibil, totul trebuie să fie pus la punct nu numai în har, ci şi în dreptate, căci Dumnezeu este lumină, tot aşa cum este dragoste. Pastele, ca simbol, va pune această temelie.

„Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună". Ceva cu totul nou trebuia inaugurat; pentru Dumnezeu nu mai conta ceea ce fusese. Anul civil îşi continua cursul, dar un nou an se deschidea, caracterizat prin relaţii cu Dumnezeu puse pe o bază cu totul nouă. Nu-i tot aşa cu noi,

când ne întoarcem la Dumnezeu, când suntem născuţi din nou? Poţi veni la Domnul la 12, 20 sau 60 de ani, dar pentru Dumnezeu se vor număra doar anii vieţii celei noi: „dacă este cineva în Hristos, este o creaţie nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi" (2 Corinteni5.17).

Ne vom opri puţin asupra a patru aspecte ale Paştelui:

a) partea lui Dumnezeu, b) partea celui răscumpărat, c) Pastele ca hrană, d) Pastele ca amintire.

a) Partea lui Dumnezeu

Păcatul a distrus odihna omului şi, de la cădere, cum zice Domnul Iisus: Tatăl Meu lucrează şi Eu lucrez. Nu-i odihnă fără răscumpărare, fără Paşte, simbolul lucrării desăvârşite împlinite la cruce.

Dumnezeu avea în faţa Lui mielul Său: miel cunoscut înainte de întemeierea lumii, arătat însă la timpul potrivit. De aceea Exod 12 nu vorbeşte de mai mulţi miei, atunci când fiecare familie trebuia să înjunghie unul. Pentru Dumnezeu exista un singur Miel: Fiul Său preaiubit.

Mielul trebuia păstrat patru zile şi dovedit fără cusur. Ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat, Domnul Iisus a arătat în tot cursul vieţii Sale desăvârşirea Sa; cele patru evanghelii ne stau mărturie.

Însă chiar un miel desăvârşit, devenit obiect al dragostei pentru cei care trăiau lângă el, nu-i putea salva, căci numai „sângele face ispăşire pentru suflet" (Levitic 17.11). Acest miel pe care învăţaseră să-l iubească trebuia înjunghiat; un mănunchi de isop trebuia înmuiat în sângele lui, cu care se ungeau pragul de sus şi stâlpii uşii. Cu ce neliniște va fi privit fiul cel mare gesturile capului casei, ca să îi fie sigur că totul se face conform poruncii divine şi că astfel, şi numai astfel, el va scăpa de la moarte! Dar nu-i treaba noastră să ne pronunţăm asupra sângelui; Dumnezeu face acest lucru: „Eu voi vedea sângele şi voi trece pe lângă voi… Domnul… va vedea sângele… şi nu va îngădui nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească" (Exod 12.13 – 23). De fapt, ce sânge vedea Domnul? Nu sângele mielului înjunghiat în seara aceea în fiecare familie din Israel – sânge care n-avea capacitatea să înlăture păcatele – ci sângele Fiului Său preaiubit ce avea să curgă la crucea de pe Golgota. Dreptatea lui Dumnezeu trebuia să-i lovească pe egiptenii care nesocoteau cuvântul şi lucrările

Sale. Dar dreptatea lui Dumnezeu trebuia de asemenea să cruţe orice casă care avea sângele mielului. Nu era drept să loveşti acolo unde deja o victimă fusese înjunghiată. Nu numai că Dumnezeu este dragoste, iertând, nu numai că noi suntem mântuiţi prin har, dar Dumnezeu este drept prin faptul că îndreptăţeşte pe cel care are credinţă în Iisus (Romani 3.26). Noi suntem mântuiţi prin har, arătat în dreptate.

Petru va adăuga: „aţi fost răscumpăraţi… cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără pată" (1 Petru 1.19). Preţios nu numai pentru noi, dar preţios înaintea lui Dumnezeu, singurul care poate aprecia valoarea acestei jertfe, în care El Şi-a găsit toată odihna.

b) *Partea celui răscumpărat*

Dumnezeu a făcut totul – El a dat mielul. Dar trebuie ca orice om, pentru a fi mântuit, să-şi însuşească personal lucrarea lui Hristos: „Fiecare om să ia un miel". Să iei mielul, să-l păstrezi, să-l înjunghii, să-i pui sângele pe uşă şi apoi să rămâi în casă: aceasta era responsabilitatea familiei. Fiul cel mare era la adăpost datorită sângelui Vărsat; siguranţa de a fi cruţat de judecată venea din credinţa în cuvântul Domnului transmis prin Moise. Azi multe suflete au ajuns la adăpost când au acceptat moartea Domnului Iisus pentru ele, dar rămân cu teamă, atâta timp cât nu şi-au pus toată încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, care spune răspicat: „Cine crede în Fiul are viaţa veşnică… cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă" (Ioan 3.36; 5.24). Siguranţa mântuirii, pacea, vin din credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu; siguranţa veşnică a sufletelor noastre este bazată pe lucrarea lui Hristos la cruce.

„Orice întâi-născut… este al meu" (Exod 13.2). „El a murit pentru toţi, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel care a murit… pentru ei" (2 Corinteni 5.15). O viaţă nouă a început pentru cel răscumpărat la cruce. El este fericit că-i salvat, spălat, curăţat, îndreptăţit, atâta timp cât nu uită că nu-şi mai aparţine, ci este al Celui care la cumpărat cu un preţ aşa de mare.

c) *Pastele ca hrană* într-o familie asupra căreia planează moartea a fost introdus mielul şi totul se schimbă: acum e pace şi siguranţă. Noaptea, când trece nimicitorul, cei din casă se hrănesc cu mielul fript la foc, cu azimi şi cu verdeţuri amare. De şapte ori în instituirea Paştelui (Exod 12.1 – 11) este vorba de „a mânca". A crede în Domnul Iisus nu-i o simplă adeziune intelectuală la ceea ce Cuvântul

ne spune despre El, nicio formulă magică ce se repetă, cum ar pretinde unii. După ce a zis: „Cine crede în Mine are viaţa veşnică", Domnul Iisus adaugă: „Dacă nu mâncaţi trupul Fiului Omului şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă" (Ioan 6.53). Nu este vorba de a mânca şi a bea în mod fizic carnea şi sângele Lui („Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh şi sunt viaţă" (Ioan 6.63). Dar pentru a avea viaţa trebuie să ne însuşim (duhovniceşte, în sufletele noastre) şi acest trup dat şi acest sânge vărsat ale Domnului Iisus, singurele care îndepărtează păcatele. Mâncarea cărnii şi băutul sângelui Lui nu este un ritual. Aşa cum alimentele pe care le mâncăm devin parte componentă din trupul nostru şi în final îl alcătuiesc, aşa trebuie şi sufletul nostru, prin credinţă, prin inteligenţă, prin inimă să prindă 14

semnificaţia lucrării de la cruce şi s-o accepte în întregime. Este o acţiune împlinită o dată pentru totdeauna când ne întoarcem la Dumnezeu (Ioan 6.58) pentru a avea viaţa, dar şi acţiune continuă (versetul 56), ca să rămânem în EL.

Mielul nu trebuia fript pe jumătate sau fiert în apă, ci fript la foc. Ghedeon n-a înţeles acest lucru, şi el a adus carnea într-un coş şi zeama într-o oală. Ce face Îngerul Domnului? „Ia carnea şi azimile, pune-le pe stânca aceasta şi varsă zeama… s-a ridicat din stâncă un foc care a mistuit carnea şi azimile" (Judecători 6.20, 21). Hristos a trebuit să treacă prin toată judecata lui Dumnezeu. De nimic n-a fost cruţat… „Toate talazurile şi valurile Tale trec peste mine" (Psalmul 42.7). Capul, picioarele, lăuntrul, totul trebuia să treacă prin foc: inteligenţă, umblare, sentimente intime.

Verdeţurile amare însoţeau odihna, cu azimile şi pâinile întristării, în Deuteronom 16. Cu bucuria mântuirii este amestecat sentimentul amar a ceea ce păcatele noastre L-au costat pe Domnul Iisus:

O! *cum apăsau pe Tine*.
Singur, *în orele întunecate*.
Părăsirea, *spaima şi groaza*
Păcatelor noastre nenumărate!

Fiecare avea parte din miel: aveau destul, o porţie întreagă pentru fiecare. Nimeni nu putea zice că partea lui nu fusese prevăzută. Şi totuşi, mai târziu, în pilda din Luca 15, fiul cel mare va refuza să intre şi să participe la ospăţul pregătit de dragostea tatălui.

Oricine ar fi intrat în noaptea aceea în casa unui israelit, ar fi

văzut că familia era gata de plecare; ei trebuiau să părăsească Egiptul: mijlocul încins, încălţămintea în picioare, toiagul în mână. Orice răscumpărat al Domnului Iisus a devenit, în această lume, un străin a cărui patrie este în altă parte. „Comoara pe care am găsit-o în dragostea Lui a făcut din mine un călător aici pe pământ" (J.N. Darby).

Nu toate familiile mâncau un miel, dar toţi aveau parte din miel în casele „unde îl vor mânca" (Exod 12.7). Unitatea poporului lui Dumnezeu e arătată prin părtăşia tuturor la un singur Miel, devenit centrul afecţiunilor strângerii lor laolaltă.

d) *Pastele ca amintire*

Eliberarea din Egipt a fost împlinită o dată pentru totdeauna. Primul Paşte nu trebuia repetat, niciodată sângele nu mai trebuia pus pe uşi. Dar Domnul spusese: „amintirea acestei zile s-o păstraţi şi s-o aveţi ca o sărbătoare pentru Domnul;... ca o lege veşnică" (Exod 12.14). În fiecare an Pastele va aminti poporului că „a ieşit" din Egipt (de patru ori se repetă în Deuteronom 16.1 – 8). În fiecare an, mielul fript la foc îi va aduna şi-i va face să-şi amintească de preţul plătit pentru eliberarea lor.

Numeri 9.1 – 14 ne arată Pastele ca amintire în pustie. În prima lună a primului an, poporul ieşise din Egipt. În prima zi din prima lună a anului al doilea, cortul fusese ridicat, urmat de dedicarea altarului în 12 zile (Numeri 7), candelele fuseseră aprinse, leviţii oferiţi (Numeri 8). Pentru prima dată, liber de judecata lui Dumnezeu căzută asupra Egiptului, de puterea lui Faraon, căruia Marea Roşie îi înghiţise armata, poporul se aduna în jurul Locului Sfânt ca să sărbătorească amintirea Paştelui.

Nişte oameni erau necuraţi. Totuşi doreau să mănânce şi ei Pastele. Erau excluşi? Harul a intervenit. Curăţiţi, potrivit celor scrise în Numeri 19, ei vor putea sărbători Pastele în luna a doua. Tot aşa, cel aflat în călătorie în prima lună, simbol al credinciosului care s-a depărtat de Domnul, ar putea reveni fără zăbavă şi să ia parte la miel în luna a doua. Chiar străinul care ar dori să ţină Pastele, va putea să facă lucrul acesta, cu condiţia de a fi tăiat împrejur, arătând astfel asimilarea lui în poporul lui Dumnezeu. Dar ce judecată solemnă e pronunţată împotriva aceluia care „este curat, nu este în călătorie şi neglijează să ţină Pastele" (Numeri 9.13)! El n-a adus darul Domnului la timpul hotărât: îşi va purta păcatul. Pastele nu se lua pentru sine, ci pentru Dumnezeu, pentru că El îl poruncise.

Deuteronom 16.1 – 8 ne dă instrucţiuni pentru ţinerea Paştelui în ţară. Accentul este pus pe locul în care Domnul îşi va aşeza Numele, singurul loc în care Pastele putea fi jertfit. Iosua 5.10 – 12 descrie Pastele în Canaan, după trecerea Iordanului şi după tăierea împrejur. E însoţit de o hrană nouă, grâul vechi al ţării (Hristos în planurile lui Dumnezeu), azimi (desăvârşirea umblării Sale) şi boabe prăjite (amintirea suferinţelor Sale). Ce binecuvântare: să fii scos din lume, liber de orice fel de sclavie şi să fii introdus în realitatea binecuvântărilor divine!

În cursul veacurilor, Pastele a fost jertfit, desigur, de multe ori. Totuşi Cuvântul menţionează doar şapte ocazii, între care, cele din timpul din Ezechia (2 Cronici 30) şi ale lui Iosia (2 Cronici 35). Aici puterea credinţei unui om produce o trezire, o întoarcere la Cuvânt şi dorinţa de a sărbători această amintire.

Dar trebuie să vină ziua când va fi adusă jertfa faţă de care Pastele era doar umbră. În noaptea când a fost vândut, auzim glasul Domnului Iisus vorbind ucenicilor Săi: „Am dorit mult să mănânc Pastele acesta cu voi înainte de a suferi…" (Luca 22.15). La sfârşitul cinei, Domnul instituie un nou fel de amintire: „Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu… acesta este sângele Meu" (Matei 26.26 – 28). Pentru cel credincios, cina de duminică a înlocuit Pastele. Mesajul ei să ne vorbească oare mai puţin decât Pastele israeliţilor? Vom sta deoparte, atunci când glasul Domnului repetă: „Să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea" (Luca 22.19)? Nu avem şi noi dorinţa să repetăm ce a zis prorocul: „Sufletul nostru suspină după numele Tău şi după amintirea Ta" (Isaia 26.8)?

Părinţi, care participaţi la amintirea morţii Domnului, veţi auziîntro zi o voce copilărească zicând: „Ce înseamnă obiceiul acesta?" (Exod 12.26). Şi cu emoţie, cu dragoste veţi avea atunci ocazia de neuitat de a face să vibreze în inimile tinere un ecou pentru Acela care ne-a iubit până la moarte.

Sărbătoarea Azimilor

(*Levitic 23.6 – 8*; *Numeri 28.17 – 25*; *Deuteronom 16.3, 4, 8*) în toată Scriptura, sărbătoarea Azimilor este legată intim de Paşte. Nu poţi „crede" în Domnul Iisus şi să poţi continua a trăi ca înainte: „Hristos, Pastele nostru, a fost jertfit. De aceea… luăm parte la sărbătoare… cu azimile sincerităţii şi ale adevărului" (1 Corinteni 5.7, 8). Credinciosul e chemat să arate printr-o viaţă despărţită de rău că

aparţine lui Hristos. Nu numai Pastele trebuia mâncat cu azimi, ci azimile se mâncau în toată săptămâna care urma, simbol al întregii vieţi a celui răscumpărat. Aluatul trebuia înlăturat din „hotarele" lui Israel: din viaţa personală, de familie, din colectivitate. Pastele se va ţine „în locul pe care Domnul îl va alege ca să-şi aşeze Numele acolo", însă sărbătoarea Azimilor era ţinută în case.

Putem vedea această sărbătoare sub un dublu aspect:

a) Hristos, singurul fără aluat, b) umblarea despărţită de păcat a celui răscumpărat.

a) Hristos, singurul fără aluat

De El, de umanitatea Lui şi de viaţa Lui desăvârşită ne vorbesc azimile. Pavel ne zice: „n-a cunoscut păcat" (2 Corinteni 5.21); Petru afirmă: „El n-a făcut păcat" (1 Petru 2.22) şi Ioan subliniază: „În El nu este păcat" (1 Ioan 3.5). În El nu era nimic nedesăvârşit, nimic care să se abată de la voia lui Dumnezeu. Ce necesar este să te hrăneşti cu un astfel de Hristos! De şapte ori, în instituirea sărbătorii, în Exod 12.15 – 20 se repetă verbul „a mânca".

Dar această viaţă desăvârşită nu se poate separa de moartea Sa şi de tot devotamentul Lui faţă de Dumnezeu. Vedem lucrul acesta în Numeri 28.17 – 25: în fiecare zi a sărbătorii Azimilor, trebuia adusă o ardere-de-tot cu darul de mâncare, însoţită de o jertfă pentru păcat.

b) Umblarea despărţită de păcat a celui răscumpărat în Hristos, cel credincios este fără aluat (1 Corinteni 5.7). Trebuie să se vadă acest lucru, nu umblând să devenim sfinţi, ci „cum se cuvine unor sfinţi" (Efeseni 5.3). Să se vadă că „am ieşit din Egipt".

1 Corinteni 5.7 – 8, ne dă atât principiul umblării individuale, cât şi cel al umblării în adunare.

Aluatul, în orice formă ar fi, trebuie măturat. „Aluatul cel vechi" e ceea ce umflă, înalţă omul, ceea ce rămâne în purtarea noastră dinaintea întoarcerii lui Dumnezeu. Firea cea păcătoasă rămâne în noi în această lume: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri" (1 Ioan 1.8), dar noi trebuie să veghem, prin puterea Duhului Sfânt, ca roadele firii să nu se manifeste.

Prin „aluat de viclenie" (1 Corinteni 5.8) înţelegem în special orice zicem rău despre alţii, influenţă stricătoare într-o adunare, care se răspândeşte repede, îi contaminează pe ceilalţi şi face un mare rău. „Un aluat de răutate" e răul, nedreptatea pe care le facem altora.

În evanghelii, Domnul Iisus vorbeşte de „aluatul fariseilor":

orgoliul religios, individual sau colectiv („îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni"), făţărnicia. „Aluatul saducheilor" reprezintă necredinţa, îndoiala aruncată asupra Cuvântului lui Dumnezeu, raţionalismul: ei nu credeau nici în înviere, nici în îngeri, nici în duhuri. „Aluatul irodienilor" însemna căutarea succesului în lume. Doar un pic din aceste aluaturi a făcut să dospească toată plămădeala, mai repede decât e de crezut.

Şi noi suntem îndemnaţi în mai multe rânduri de Cuvânt „să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi a duhului" (2 Corinteni 7.1), să omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ (Coloseni 3.5), să ne lepădăm de mânie, iuţime, răutate, 22

defăimare, cuvinte ruşinoase (Coloseni 3.8). Curăţirea înseamnă să privim, imediat ce am constatat roade ale cărnii, la Dumnezeu, să-l mărturisim greşelile şi să le condamnăm împreună cu El, regăsind astfel bucuria părtăşiei Sale.

Dar să nu ne ocupăm fără încetare de păcat, chiar pentru a-l judeca, ci să căutăm lucrurile de sus, să ne îndrăgostim de ele. Lenea e un mare pericol pentru credincios; dacă avem timp liber, să luăm seama să nu-l lăsăm pe vrăjmaş să ne strice gândurile; să căutăm faţa Domnului, să nu ne lipsim de studiul Cuvântului şi să împlinim ce ne pune în faţă.

Sărbătoarea Azimilor raportată la umblarea practică a răscumpăraţilor este în oarecare măsură latura negativă a vieţii creştine. Mulţumit doar cu negativul, ajungi la legalism: nu lua, nu gusta, nu atinge, nu te duce, nu citi… Gândul lui Dumnezeu este însă acela de a ne ocupa cu binele, cu Fiul Său, cu lumina. Aceasta vom găsi însă în sărbătoarea celor dintâi roade.

Snopul din cele dintâi roade

(*Levitic 23.9 – 14*; *1 Corinteni 15.20*) Pastele şi sărbătoarea Azimilor puteau fi ţinute în pustie; pentru a-l aduce Domnului snopul din cele dintâi roade, trebuiau să intre „în ţară". Pastele era jertfit seara, la apusul soarelui, şi mâncat noaptea. Dimineaţa totul era terminat (Deuteronom 16.6, 7). Snopul din cele dintâi roade era adus Domnului a doua zi după sabat, la începutul unei noi săptămâni. Evangheliile ne vorbesc de această zi nouă, ziua dintâi a săptămânii, când dis-de-dimineaţă, pe când răsărea soarele, femeile ce căutau pe Iisus Cel răstignit au aflat că înviase.

a) *Hristos înviat*

Acest snop din cele dintâi roade ne vorbeşte într-adevăr de Hristos înviat, pârga celor adormiţi (1 Corinteni 15.20). Snopul era „legănat" înaintea Domnului, ca pentru a fi prezentat sub toate aspectele. Ce minunată clipă când Hristos înviat a fost înălţat în cer şi a intrat în locurile sfinte, obţinând o răscumpărare veşnică! Snopul era oferit Domnului „ca să fiţi plăcuţi". El a fost înviat pentru îndreptăţirea noastră. Pentru lume, Nazarineanul era doar un oarecare Iisus care a murit, dar pentru Pavel, era „viu". Bobul de grâu căzut pe pământ a murit şi acum poartă multă roadă.

Învierea lui Hristos este un adevăr central al evangheliei, este ratificarea înfrângerii vrăjmaşului, demonstraţia publică a victoriei deja cucerită la cruce (Coloseni 2.15).

Darul snopului era însoţit de o ardere-de-tot şi de darul său de mâncare şi, pentru prima dată în Levitic, de o jertfă de băutură de vin, simbol al bucuriei ce însoţeşte învierea.

b) Viaţa de înviere a celui credincios

Două lucruri deveneau posibile după arderea snopului: o hrană nouă (Levitic 23.14) şi secerişul (Deuteronom 16.9).

Până când poporul nu aducea darul celor dintâi roade, nu putea mânca nici pâine, nici spice prăjite sau proaspete. În ziua învierii, Iisus. Se apropie de cei doi ucenici din Emaus şi le explică, din Scripturi, lucrurile privitoare la El. Ce minunat ardea inima în ei, în ziua aceea! Ochii li s-au deschis şi L-au recunoscut: un Hristos care suferise şi care avea să se înalţe în slavă. Griul vechi al ţării (Iosua 5.10 – 12) ne vorbeşte de Hristos în planurile lui Dumnezeu; pâinea, de umanitatea Sa desăvârşită, hrana sufletelor noastre (Ioan 6); spicele prăjite, de suferinţele Sale (Levitic 2.14); spicele proaspete, de învierea Sa.

După darul celor dintâi roade, secerişul continua timp de şapte săptămâni (Deuteronom 16.9). În Ioan 4.35 Iisus le spune ucenicilor să-şi ridice ochii ca să vadă câmpurile deja albe, gata pentru seceriş. Dar era necesară învierea Sa pentru ca, în cursul veacurilor, să fie aduşi în hambarul ceresc snopii pentru care urma să-şi dea în curând viaţa. Ce mai lipseşte azi pentru seceriş? Oare nu ceea ce lipsea şi în timpul Domnului… lucrătorii? Care-i partea noastră? Am ştiut să discernem în ce parte a lanului doreşte Domnul să lucrăm? De ce fratele tău vârstnic care vizitează adunările dintr-un ţinut dificil nu găseşte un frate tânăr dispus să-l conducă în maşina sa? De ce lipsesc tineri sau tinere (fraţi şi surori) care să înveţe copiii de la şcoala

duminicală sau pe cei din afară? câţi bolnavi s-ar putea bucura auzind un rezumat sau primind o reproducere scrisă sau înregistrată a unei predici de la adunare! Câte adunări în care ar fi preţuită o hrană simplă, ce vine din inimă, care ar îndrepta sufletele spre Domnul? Fraţii tineri cărora Dumnezeu le acordă acest har, să aibă pe inimă să vorbească despre Iisus! (Isaia I-a văzut slava – avea cam 20 de ani – şi a vorbit despre El).

Romani 6.4 – 11 ne arată cum, fiind identificaţi cu Hristos în asemănarea morţii Sale, vom fi la fel şi în asemănarea învierii lui. Astfel noi ne putem socoti morţi faţă de păcat (latura negativă), dar vii 26

pentru Dumnezeu în Hristos Iisus şi să umblăm în noutatea vieţii (latura pozitivă).

Cum se realizează acest lucru? Nu numai ştiind cu mintea, deşi aşa ceva e fundamental, ci dându-ne pe noi înşine lui Dumnezeu ca vii din morţi (Romani 6.13). Coloseni 3.1, 2 precizează: „dacă aţi fost înviaţi împreună cu Hristos, căutaţi lucrurile de sus… gândinţi-vă la cele de sus".

Acest prim snop luat din câmp pentru a fi oferit lui Dumnezeu ne mai aminteşte un principiu practic esenţial al Cuvântului. Pârga este pentru Dumnezeu. Sunt trei feluri de a da. Se poate da „totul" şi unii au răspuns la o asemenea chemare, fie în privinţa timpului lor sau a bunurilor materiale. Se pot da „resturile". Vai! aşa fac cei mai mulţi, ca acela care voia mai întâi să-şi îngroape tatăl, ca acela care voia mai întâi să-şi ia rămas bun de la cei din casa lui. Dar poţi să dai lui – Dumnezeu „pârga", să-l dai Lui mai întâi; de aceasta se leagă multe fădăduinţe. Proverbe 3.9, 10: „Cinsteşte pe Domnul cu averile tale şi cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îţi vor fi pline de belşug". Matei 6.33: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra". 1 împăraţi 17: „Pregăteşte-mi întâi mie o mică turtă şi adu-mi-o; pe urmă să faci şi pentru tine… Făina din oală nu va scădea şi untdelemnul din urcior nu va lipsi".

Să dăm Domnului doar rămăşiţele timpului nostru sau cea mai bună parte a zilei? Ora dimineţii este pentru rugăciune şi citirea Cuvântului? Dacă avem timp puţin ne vom ruga mai întâi, sau ne vom ruga doar dacă munca ne dă *răgaz*? îi vom da doar partea vieţii care nu mai valorează prea mult sau îi vom sluji din inimă încă din tinereţe? Fie ca-n toate lucrurile El să aibă primul loc!

Cincizecimea

(*Levitk 23.15 – 22*; *Numeri 28.26 – 31*; *Deuteronom 16.9 – 12*)

Cincizecimea e sărbătoarea de la mijlocul celor şapte şi rezultatul primelor trei. Într-un sens, sărbătorile s-ar fi putut opri aici, dacă Duhul lui Dumnezeu n-ar fi avut în vedere restaurarea ulterioară a lui Israel, simbolizată prin ultimele trei; de asemenea în viaţa credinciosului, restabilirea sufletească este necesară.

Cincizecimea sau sărbătoarea săptămânilor era ţinută la 50 de zile după sărbătoarea celor dintâi roade. Ne putem gândi că snopul era adus a doua zi după sabatul care urma Pastele. Cincizecimea avea loc deci în prima jumătate a lunii a treia.

Acest interval de 50 de zile este plin de învăţături pentru noi. Între înviere, înălţare şi coborârea Duhului Sfânt, Domnul şi-a pregătit ucenicii pentru acest eveniment mare. Asta nu înseamnă că, pentru credinciosul care a primit Evanghelia, trebuie să treacă un timp între clipa când a crezut în Domnul Iisus şi cea în care primeşte Duhul Sfânt (Efeseni 1.13), dar, în experienţa duhovnicească, învăţăturile date de Domnul ucenicilor Săi au o mare însemnătate pentru noi. Ei trebuiau să înveţe să cunoască un Hristos înviat. El i-a hrănit la Emaus, apoi pe ţărmul lacului. În două rânduri, în prima zi a săptămânii, El S-a prezentat ca centrul adunării lor. El i-a făcut martori pentru El: la sfârşitul fiecărei evanghelii şi la începutul Faptelor, sub forme diferite repetă acelaşi apel. În sfârşit, El a fost înălţat în slavă şi de acum înainte gândurile lor II vor căuta sus, dragostea lor nu va mai fi orientată spre pământ, ci acolo unde Hristos este aşezat la dreapta lui Dumnezeu. În camera de sus, unde erau adunaţi, ei stăruiau în rugăciune cu un gând. Aşa este poziţia creştină care se alipeşte nu de un Hristos mort, nici de un Hristos înviat, ci de un Hristos înălţat în slavă şi care va reveni.

Un dar de mâncare nou trebuia adus în această zi Domnului, nu un dar reprezentându-L pe Hristos, ci două pâini coapte cu aluat, simbol al Bisericii pe pământ scoasă dintre iudei şi neamuri. Aluatul, deşi nu mai e activ, dăinuie în pâini; în schimb, e oferit un dar pentru păcat, dar pe care nu-l găsim, din motive serioase, când era legănat în faţa Domnului snopul din cele dintâi roade. Duhul Sfânt nu scoate păcatul din noi. El e puterea care ne eliberează de legea păcatului: „Umblaţi prin Duhul şi nu împliniţi pofta firii păcătoase” (Galateni 5.16). Carnea produce fapte (Galateni 5.19); Duhul Sfânt, o roadă.

Deuteronom 16.9 – 12 ne arată simbolic efectele prezenţei Duhului Sfânt. Primul este aducerea darurilor de bunăvoie la Domnul, date potrivit cu binecuvântarea primită. Ce departe suntem de lege! Dumnezeu nu-i un despot care-şi obligă supuşii să se închine în faţa Lui; El este un Tată şi caută închinătorii care, prin Iisus, îi aduc de bunăvoie, din inima lor, ca recunoştinţă pentru fiecare binecuvântare, închinare Numelui Său. Apoi vine bucuria: „să te bucuri în faţa Domnului, Dumnezeului tău"; această bucurie e împărtăşită de familie, de slujitori, de levit, de străin, de orfan şi de văduvă în necazul lor. Această părtăşie a sfinţilor prin Duhul Sfânt este subliniată în Fapte, unde găsim aşa de des arătată bucuria. În sfârşit, „să-ţi aduci aminte că ai fost rob": să nu uităm de unde am fost scoşi, dar să fim conştienţi de faptul că nu mai suntem robi, ci fii. Duhul Sfânt va produce ascultarea, în supunerea faţă de Cuvânt: „să păzeşti şi să împlineşti rânduielile acestea".

În Levitic 23 ne frapează locul mare pe care-l ocupă jertfele oferite faţă de darul nou al celor două pâini. Găsim aici arderea-de-tot, darul de mâncare, jertfa de mulţumire, jertfa pentru păcat – toate aspectele diferite ale lui Hristos pe care primele capitole din Levitic le-au dezvoltat în simbol.

Adorarea creştină în perioada Bisericii (vezi Ioan 4.23) este cel mai distins lucru din câte au putut oamenii să-l aducă lui Dumnezeu pe pământ. Ce privilegiu ca el să fie adus prin Duhul Sfânt, sub călăuzirea Sa, nu după gândurile noastre, nu conform unor sentimente sau tradiţii. O largă participare activă a celor care aduc coşul lor la altar (Deuteronom 26) este după Cuvânt, în libertatea Duhului, dar şi în continuă dependenţă de El.

Cincizecimea este legată de seceriş. În Exod 23.16 ea este sărbătoarea secerişului, a celor dintâi roade. Ce măreţ început al secerişului pentru Domnul când au fost aduse trei mii de suflete (Fapte 2.41)! Acest seceriş nu se termină cu formarea Bisericii: „să laşi nesecerate colţurile câmpului tău şi să nu strângi ce rămâne de pe urma secerătorilor". Şi alţii vor fi aduşi: rămăşiţa lui Israel, o mare mulţime din necazul ce mare, toţi care vor recunoaşte în inima lor pe împăratul şi vor participa la binecuvântările milenare.

Să mai vedem câteva lucrări ale Duhului Sfânt în perioada noastră. În Ioan 14.26, va aminti toate lucrurile pe care Domnul le spusese ucenicilor (evangheliile). În Ioan 15.26, va mărturisi despre

Domnul; la fel şi ucenicii (Ioan 15.27, Faptele Apostolilor 1.8). Când era pe pământ, Domnul nu le-a putut spune totul, căci ei nu puteau purta totul (Ioan 16.12). Duhul, la venire îi va călăuzi în tot adevărulepistolele care completează, nu contrazic evangheliile. Apoi „vă va vesti lucrurile viitoare" (Ioan 16.13) – părţile profetice din epistole şi Apocalipsa. Mai presus de toate, „EI Mă va preamări, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va vesti" (Ioan 16.14). Duhul ni-L descoperă pe Hristos în scrieri şi-l face scump inimilor noastre. 32

În Romani 8 El eliberează, este duh de înfiere care ne face conştienţi de poziţia de fii ai Tatălui, mijloceşte pentru noi. El locuieşte în orice credincios al cărui trup este templul Său. El locuieşte în adunare şi prin El e constituit trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.13). Duhul şi Mireasa zic: „Vino!" Domnul mai zice că va fi cu noi mereu: în cer, încă va slăvi pe Acela care va fi centrul tuturor inimilor.

Până atunci suntem chemaţi să umblăm prin Duhul, să fim călăuziţi, să trăim (Galateni 5), să ne rugăm (Iuda), să ne închinăm (Filipeni 3) prin El. Să fim atenţi să nu-L întristăm (Efeseni 4.30) sau să-L stingem (1 Tesaloniceni 5.19). Ungerea Lui învaţă (1 Ioan 2.27), ca arvună a moştenirii ne dă siguranţă şi gustul bucuriei viitoare (Efeseni 1.14), este pecetea Stăpânului pe noi (Efeseni 1.13), îl primim prin credinţă (Galateni 3.2, 14) nu prin umblare. Suntem îndemnaţi să fim plini de Duh (Efeseni 5.18), dar întâi să fim goi de ce este împotriva Lui şi, conştienţi de dragostea lui Dumnezeu, să-l aducem trupurile ca jertfă vie (Romani 12.1; 6.13), lăsându-L astfel pe Domnul să ia în stăpânire deplină ceea de deja îi aparţine, fiindcă ne-a cumpărat cu un preţ aşa de mare.

Sărbătoarea Trompetelor

(*Levitic 23.23 – 25*)

Pastele se ţinea în ziua a paisprezecea a primei luni. Snopul din cele dintâi roade era adus, probabil, a doua zi după sabatul care urma Paştelui. Cin-cizecimea, 50 de zile mai târziu, avea loc deci în prima jumătate a celei de a treia luni. Urmează o lungă întrerupere până în luna a şaptea, în care trei sărbători urmează rapid una după alta.

Profetic, am văzut Biserica în cele două pâini de la Cincizecime, dar în Levitic 23.22 secerişul nu-i încă terminat. Simbolic, Biserica a fost înălţată; rămâne o binecuvântare pentru sărac (rămăşiţa lui Israel) şi pentru străin (neamurile din necazul cel mare). În luna a şaptea, Dumnezeu îşi reia legăturile cu Israel, producând o trezire

(Isaia 18) care trebuie să ducă mai departe la smerirea din Zaharia 12, pentru a putea, în sfârşit, să introducă poporul în binecuvântarea milenară, a celor şapte zile ale Corturilor. Astfel, profetic, a şaptea lună este „sfârşitul" planului lui Dumnezeu, împlinirea căilor Sale.

Această sărbătoare are şi pentru noi o aplicaţie. După ce ai fost adus la Domnul Iisus şi ţi-ai pus încrederea în sângele Său care spală orice păcat, după ce ai învăţat să umbli despărţit de rău în noutatea vieţii, ai luat prin credinţă binecuvântările aduse de Duhul Sfânt… timpul, anii au trecut. Spinii din pildă poate cresc şi împiedică sămânţa bună să se dezvolte. Puţină lene aduce somnul, diferite obişnuinţe apar în viaţa noastră, o anumită plictiseală ne stăpâneşte. E timpul deci ca Dumnezeu să ne trezească. Sau poate nu-i un declin, ci doar faptul că Dumnezeu vrea să ne facă să progresăm duhovniceşte.

Indiferent de motiv, prin mijloacele cunoscute de El, Dumnezeu ne trezeşte prin trompeta Cuvântului Său, pentru a ne aduce din nou în lumină. E singura sărbătoare care are loc în prima zi a lunii, la lună plină (Psalmul 81.3). Începe un nou ciclu, o nouă reflectare a luminii lui Hristos.

„Deşteaptă-te, tu care dormi, scoală-te dintre cei morţi şi Hristos va străluci peste tine" (Efeseni 5.14). „Fiindcă ştiţi în ce timp ne aflăm; este ceasul să vă treziţi din somn… Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua" (Romani 13.11, 12). Omul care doarme poate fi confundat cu un mort, dar el are încă viaţă şi are nevoie doar să fie trezit. Ce atitudine va lua Dumnezeu? Nu de reproşuri, deşi acestea ar fi justificate, ci „Hristos va străluci peste tine".

Trezirea poate fi individuală sau colectivă; sau pentru Israel, mai târziu, pentru a-l pregăti să primească pe Mesia. În general, cum se vede sub

Ezechia sau Iosia sau în timpul lui Zorobabel, lui Ezra sau Neemia, trezirea începe individual. Nu-i vorba de a-i critica pe alţii sau mărturia adunării, ci de a te pocăii mai întâi tu şi de a te smeri, aşa cum cere starea lucrurilor în care eşti amestecat (Neemia 1.7; Daniel 9.15). Ioel 2.12 precizează: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceţi-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset şi cu bocet". Dacă simţim o scădere a nivelului duhovnicesc în diferite adunări, o dare înapoi a evlaviei, să ne uităm mai întâi la greşelile noastre şi la starea casei noastre. Cum stăm cu citirea Cuvântului în familie? Dar citirea personală de dimineaţă? Atunci când Dumnezeu lucrează clar la

trezirea sufletelor în creştinătate, rămânem somnolenţi? Desigur, sunt excepţii fericite de persoane sau de adunări pentru care Domnul dă un har deosebit. Dar trebuie să ştim bine că fără un duh de smerenie nu poate exista trezire nici în noi, nici în casele noastre, nici în mărturia colectivă.

Orice trezire veritabilă nu duce întâi la bucurie, ci la întristare, la ziua Ispăşirii, care urmează la câteva zile după sărbătoarea Trompetelor.

Ziua Ispăşirii

(*Levitic 23.26 – 32*; *Levitic 16*)

Când vedem mai adânc cât de mare a fost preţul plătit de Hristos ca să şteargă păcatul dinaintea lui Dumnezeu, am făcut primul pas spre înnoirea vieţii. Recunoscând ruina (Levitic 16.1) personală sau colectivă, ajungem să preţuim mult mai bine lucrarea lui Hristos şi valabilitatea ei înaintea lui Dumnezeu.

Fără să examinăm detaliile capitolului 16 din Levitic, inima Leviticului, vom căuta să aprofundam trei lucruri:

a) păcatul, b) suferinţele lui Hristos, c) capacul ispăşirii.

a) *Păcatul*

Verdeţurile amare ale Paştelui simbolizează căinţa sufletului care încearcă amărăciunea de a fi provocat, prin păcatele sale, suferinţele lui Hristos. În raport cu Cina, noi suntem chemaţi să ne judecăm singuri. Dar aici este ceva mai adânc. Pentru Israel, lucrul aceasta va fi în Zaharia 12.10 – 14, Isaia 53.

Pentru creştin este contemplarea suferinţelor lui Hristos cu sentimentul că totul a fost împlinit, văzând în acelaşi timp ce a putut să facă păcatul. Privind crucea, descoperim gravitatea răului în ochii lui Dumnezeu, încrezându-ne însă în acelaşi timp în faptul că El a primit darul. De mai multe ori în Levitic 23 şi Levitic 16 se repetă: „să vă smeriţi sufletele”. Psalmul 51 ne arată acest lucru la David. Nu am avut situaţii în viaţă când, în urma unei greşeli sau în urma acţiunii puternice a Cuvântului aplicată prin Duhul asupra conştiinţei, să ne fie scârbă de păcat mult mai mult ca înainte? Cât de nepotrivit cu firea dumnezeiască trebuie să fie păcatul, dacă a trebuit ca Hristos să fie făcut păcat pentru ca noi să fim îndreptăţiţi înaintea lui Dumnezeu!

b) *Suferinţele lui Hristos*

Leviticul 16 ne prezintă două serii de jertfe: Aaron oferea pentru el şi pentru casa lui un viţel pentru păcat şi un berbec ca

ardere-de-tot. Apoi oferea pentru popor doi ţapi pentru păcat şi un berbec pentru aderea-de-tot. Vedem în darul pentru Aaron şi casa lui, lucrarea lui Hristos pentru Biserică, în timp ce jertfa pentru popor ne vorbeşte mai mult de însemnătatea crucii pentru Israel.

Doi ţapi erau oferiţi pentru popor, ţapul Azazel (adică izgonit sau ispăşitor) era adus viu înaintea 38

Domnului, celălalt înjunghiat.

Pe capul ţapului Azazel, preotul trebuia să mărturisească toate nelegiuirile fiilor lui Israel şi toate fărădelegile lor. Ţapul era trimis în pustie şi purta asupra lui toate nelegiuirile lor. El se ducea singur în ţinutul nelocuit unde va muri sub judecată. Azazel, ţapul care se duce, este simbol al lui Hristos care ia asupra lui greşelile noastre, ispăşindu-le sub judecata lui Dumnezeu. El e pedepsit în locul vinovaţilor: „Noi rătăceam cu toţii… Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53.6). El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Dar pentru ca această lucrare să devină valabilă pentru noi, trebuie ca fiecare să-şi mărturisească păcatele şi să accepte că pentru acele păcate El a trebuit să moară.

Ţapul ca jertfă pentru păcat era înjunghiat şi sângele lui dus dincolo de perdea. În acel moment preotul era singur (Levitic 16.17): nimeni nu putea avea parte cu Hristos la împlinirea lucrării de ispăşire de la cruce. Mângâietori, El n-a găsit; când a strigat spre cer, n-a primit niciun răspuns. Tămâia, simbol al desăvârşirilor lui Hristos, era pusă în cădelniţă pe focul altarului şi norul de fum se ridica în sanctuar: focul judecăţii, toate suferinţele crucii n-au făcut decât să arate mai bine desăvârşirea sufletului Său; tot ce ieşea din inima Sa când a fost pus sub judecata lui Dumnezeu: dragoste, supunere, încredere, aşa cum se văd îndeosebi în

Psalmi, se înălţau spre cer ca o mireasmă plăcută

(Psalmi 22; 40; 69; etc).

Dacă sângele şi tămâia nu puteau fi prezentate decât la altar, trupul victimei era ars afară din tabără: pielea, carnea, baliga. Judecata lui Dumnezeu a căzut în întregime asupra lui Hristos, când a suferit dincolo de poartă, departe de Dumnezeu, lipsit de orice legătură cu poporul Său. Nimic din El n-a fost cruţat. Israel n-avea dreptul să mănânce dintr-o asemenea jertfă. Noi, însă, avem (Evrei 13.10, 11). Noi avem părtăşie la o asemenea lucrare.

c) *Capacul ispăşirii*

La Paşte, temelia mântuirii era sângele pe uşi. Dumnezeu vedea sângele şi cruţa poporul. În ziua Ispăşirii, sângele dus în Locul Preasfânt permitea menţinerea relaţiilor Domnului cu poporul Său. Dar sângele viţeilor şi ţapilor, cum ne spune epistola către Evrei, nu putea să ridice păcatele. De fapt, sensul cuvântului ispăşire în Vechiul Testament este de a acoperi păcatele (Romani 3.25 va vorbi despre trecerea cu vederea a păcatelor făcute mai înainte). Dar Hristos a venit cu propriul Său sânge, a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt şi a obţinut o răscumpărare veşnică.

Capacul ispăşirii, în loc să fie scaunul judecăţii, devenea astfel locul de întâlnire al lui Dumnezeu cu 40

cel credincios (Exod 25.22). Hristos este ispăşirea pentru păcatele noastre (1 Ioan 2.2), dar este şi capacul ispăşirii (Romani 3.25). Păcatul a fost ispăşit, Dumnezeu este slăvit: El este drept când ne iartă. Dumnezeu doreşte să mântuiască, dar fiind în acelaşi timp drept, nu poate salva dacă pedeapsa nu-i suportată de altul.

Evrei 9 şi 10 arată valoarea lucrării lui Hristos. Nu sângele ţapilor, ci sângele Său; nu un act de aducere aminte a păcatului, ci o răscumpărare veşnică; nu arderi-de-tot şi jertfe pentru păcat, ci darul trupului lui Iisus Hristos; nu aceleaşi jertfe repetate mereu, care nu pot ridica niciodată păcatul, ci o Jertfă desăvârşită care S-a oferit singură: Hristos, care, oferind o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat o dată pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.

Care sunt rezultatele? Printr-o singură jertfă a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei sfinţi. Dumnezeu nu-şi va mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor. Ei au acum deplină libertate să intre în Locul Preasfânt, în pace, curăţiţi de o conştiinţă rea, cu trupul spălat cu o apă curată. Ei se apropie nu din obligaţie, ci fiindcă doresc să fie în Locul Preasfânt împreună cu Acela pe care-L iubesc, Marele lor Preot.

Ziua Ispăşiri nu se termină cu jertfa pentru păcat, ci ajunge la arderea-de-tot (Levitic 16.24). Dacă Hristos a făcut totul pentru noi, pentru a ne şterge greşelile şi a ne aduce la Dumnezeu, scopul Său suprem era slava lui Dumnezeu şi împlinirea voii Sale.

Păcatul fiind ridicat, greşelile mărturisite, iertarea dobândită, arderea-de-tot oferită, drumul este deschis pentru bucuria de la sărbătoarea Corturilor.

Sărbătoarea Corturilor

(*Levitic 23.33 – 43*; *Numeri 29.12 – 40*; *Deuteronom 16.13 – 17*; *1 împăraţi 8.2, 65, 66*; *Neemia 8.13 – 18*; *Ioan 7.2, 10, 37 – 39*)

Această sărbătoare, ca şi cea a Azimilor, dura şapte zile. Ea este simbol al mileniului şi al binecuvântării pământeşti a lui Israel, dar vom vedea şi ce spune ea vieţii creştinului. Umblarea cu Domnul este într-adevăr dovedită prin despărţirea de rău, despre care ne vorbeşte sărbătoarea Azimilor, şi de bucuria părtăşiei cu El, prefigurată în cea a Corturilor.

A şaptea şi ultima sărbătoare a anului, ea începe în a cincisprezecea zi a luni a şaptea, la scurt timp după cea a Trompetelor şi a marii zi a Ispăşirii. Secerişul şi culesul viilor s-au terminat: era vremea odihnei. Odihna finală, reprezentată în special prin ziua a opta cu adunarea ei solemnă, o vom avea în casa Tatălui. Dar, în aşteptare, noi avem prin Duhul Sfânt, oaspete divin şi arvună a moştenirii, o bucurie anticipată a acestui moment frumos; aşezaţi în Hristos în locurile cereşti, anticipăm înălţarea şi slava.

Ce însemna unduiala sărbătorii pentru israeliţi?

În prima zi trebuiau să ia fructe din pomii cei frumoşi, ramuri de palmieri şi ramuri de copaci înfrunziţi şi de sălcii de râu. Ei construiau colibe (corturi) în care trebuiau apoi să locuiască şapte zile, în odihna şi bucuria tării, dar şi în amintirea

* traversării pustiei, unde timp de patruzeci de ani, corturile părinţilor lor fuseseră ridicate sub arşiţa soarelui.

La sărbătoarea Corturilor, israelitul evlavios îmbină amintirea poporului în marş cu cea a unui Dumnezeu credincios, care prin har avea şi El cortul Lui în timpul călătoriei israeliţilor, adevăratul cort, până la sosirea în ţara făgăduinţei.

La Paşte se împletea totdeauna bucuria eliberării cu amintirea robiei din Egipt. La terminarea sărbătorii, israeliţii se întorceau în grabă la corturile lor şi acolo, timp de o săptămână mâncau azimi. La Cincizecime, numele Domnului era centrul bucuriei poporului care îl înconjura: era bucuria în comuniune, realizată pentru noi prin prezenţa Duhului Sfânt. Dar la sărbătoarea Corturilor e bucuria pură, bucuria fără amestecătură, în timpul unui ciclu complet de şapte zile. Există chiar porunca de a te bucura: „Să te bucuri la sărbătoarea aceasta, tu, fiul tău şi fiica ta, robul tău şi roaba ta şi levitul, străinul, orfanul şi văduva care vor fi în cetăţile 44

tale" (Deuteronom 16.14). Nimeni nu-i uitat; aspectele diferite

ale vieţii de zi cu zi sunt lăsate în urmă: nu se lucrează, nu se stă singur, nu sunt lacrimi. Totul, în orice participant, trebuie să exprime bucuria. Ea singură îşi are loc în sărbătoare. Sărbătoare a amintirii şi sărbătoare a bucuriei, sărbătoarea Corturilor era şi a odihnei, prin împlinirea făgăduinţelor: „căci Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta în toate roadele tale şi în tot lucrul mâinilor tale" (Deuteronom 16.15). Iată de ce ea nu putea fi sărbătorită decât după sosirea în Canaan. Muncile anului erau terminate: „după ce îţi vei strânge roadele din arie şi din teasc" (Deuteronom 16.13), şi nu numai din câmpul tău şi din via ta. În arie, produsul secerişului fusese bătut, în teasc fusese adunat vinul bucuriei; se putea atunci gusta din plin roadă muncii terminate.

Dar cum poţi menţine acesta bucurie în cursul celor şapte zile? Era stabilit de a prezenta în fiecare zi în faţa Domnului un dar de şapte viţei, doi berbeci, 14 miei, un ţap ca jertfă pentru păcat (Numeri 29). Dacă desăvârşirea era aproape realizată în ceea ce era de oferit cu bucurie şi de bunăvoie lui Dumnezeu – 13 viţei – vedem totuşi o scădere în acest dar de bunăvoie în cele şapte zile; la fel cei 14 miei, fără defect, exprimând desăvârşirea lucrării de răscumpărare. Dar în fiecare zi revenea şi jertfa pentru păcat; noi n-am ajuns încă la desăvârşirea stării veşnice.

A opta zi, *marea zi a sărbătorii*

După cele şapte zile, sărbătoarea părea terminată; se părea că viaţa pământească trebuia reîncepută. Dar iată, în ziua a opta o adunare solemnă trebuia convocată; noi jertfe trebuiau oferite: era marea zi a sărbătorii.

Poporul nu putea pricepe sensul adânc al acestei zile mari, prima dintr-o nouă săptămână. Dar ce măreţie pentru noi, care-i putem înţelege sensul: în ziua învierii, zi nouă a unei săptămâni care nu se sfârşeşte – „au început să se înveselească" – sărbătoare a bucuriei la masa Tatălui, ziua unei mari adunări, care se prelungeşte în viaţa veşnică, ziua în care locuinţa lui Dumnezeu va fi cu oamenii.

Sărbătoarea Corturilor în cursul vremii

Sosit în Canaan, Israel a uitat repede că a fost un popor de călători şi străini. De fapt, nu găsim decât de trei ori sărbătoarea Corturilor sărbătorită conform poruncii.

Mai întâi, în timpul lui Solomon, la dedicarea templului, uneltele sfinte şi chivotul sunt împreună în casa lui Dumnezeu, care s-a umplut

cu un nor: „Acum, Doamne Dumnezeule, scoală-Te, vino la 46

locul Tău de odihnă, Tu şi chivotul măreţiei Tale!” (2 Cronici 6.41). S-a terminat cu cortul călător. Dar Solomon şi împărăţia sa a păcii n-au fost decât un eşantion vremelnic al viitoarei împărăţii a adevăratului Fiu al lui David.

Sub Ezra, cu altarul reconstruit şi închinarea restabilită, sărbătoarea a fost din nou ţinută (Ezra 3.4) şi au fost oferite arderi-de-tot.

Sub Neemia, o regăsim ţinută de rămăşiţa revenită pe pământul lui Israel. Care a fost motivul? Citirea atentă a cărţii legii (Neemia 8.13, 14): ce lecţie pentru noi! Această carte n-a fost citită în grabă, ci domol, clar, făcând să se înţeleagă ce se citea. Au ascultat cu atenţie, s-au lăsat învăţaţi şi apoi au trecut la fapte. Era ziua „Bibliei deschise”.

Sub Ezechia deja, era Cartea care readuce poporul să sărbătorească Pastele aşa cum nu mai fusese ţinut din zilele lui Solomon (2 Cronici 30.26). Tot citirea Cărţii, în zilele împăratului Iosia condusese poporul la sărbătorirea din nou a Pastelor, aşa cum nu se mai făcuse, „din zilele proorocului Samuel” (2 Cronici 35.18).

Sub Neemia s-a citit chiar în luna a şaptea şi au văzut că-i timpul să ţină sărbătoarea Corturilor. Imediat fiecare a alergat la munte să ia ramuri şi, pe acoperiş, în curte, în curţile casei lui Dumnezeu, pe terenul de la Poarta Apelor şi pe locul de la Poarta lui Efraim s-au ridicat corturi în care au locuit cu bucurie o săptămână. „Din zilele lui Iosua, fiul lui Nun, până în ziua aceasta, nu mai făcuseră fiii lui Israel aşa ceva. Şi a fost foarte mare veselie” (Neemia 8.17).

Dar nu erau nici viţei pentru arderi-de-tot, nici jertfe de oferit. Se recunoştea neputinţa şi slăbiciunea; nu se puteau prezenta în faţa Domnului cum se cuvenea, dar au rămas în faţa Lui şi „s-a citit în cartea Legii lui Dumnezeu în fiecare zi, din cea dintâi zi până la cea din urmă. În ziua a opta a fost o adunare de sărbătoare, după rânduială” (Neemia 8.18, 19).

În Neemia, sărbătoarea Corturilor era ca o anticipare a învierii naţionale viitoare. Evangheliile (Matei 21; Marcu 11; Ioan 12) prezintă sărbătoarea ca sugerată: ramuri erau presărate sub picioarele Domnului când. Se apropia de cetate. Mulţimea îl recunoştea ca Fiul lui David şi împăratul lui Israel. Dar adevărata sărbătoare a Corturilor nu putea fi ţinută mai înainte ca Iisus să-şi fi dat viaţa.

Va sosi timpul (Zaharia 14) când adevărata sărbătoare va fi

ţinută în ţara Canaan şi cei mântuiţi dintre neamuri se vor sui pentru a lua parte la aceste sfinte şi slăvite solemnităţi. Israel se va odihni atunci la umbra viţei sale şi a smochinului său şi tot pământul se va bucura sub domnia Prinţului păcii.

Ziua a opta – gustarea cerului în aşteptarea acestor vremuri fericite anunţate de prorocii poporului pământesc, Biserica, popor ceresc, n-are ceva din această bucurie viitoare, prin credinţă, chiar de pe pământ?

În Ioan 7, Domnul. Se suise în ascuns la sărbătoarea Corturilor, devenită sărbătoarea iudeilor, nu a Sa. Pentru el nu era vremea odihnei şi a slavei, în pustie, chivotul însoţise poporul în pelerinajul său, asociindu-se la necazurile lui sau mergând „înaintea lor… un drum de trei zile, ca să le caute un loc de odihnă" (Numeri 10.33). Fraţii lui Iisus ar fi vrut ca El să se suie cu ei la sărbătoare. Dar El venise în har, Cuvântul devenit trup, să locuiască (să-şi facă cortul în mijlocul nostru). Mielul divin de Paşte urca pentru jertfă şi pentru El era începutul unui „drum de trei zile", când mergea să pregătească pentru a-i Săi „un loc de odihnă".

A doua zi, ziua cea mare a sărbătorii, Iisus. Se arată în public. EI Se adresează atunci nu numai evreilor, ci tuturor: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea" (Ioan 7.37). În pustie, poporul putuse să-şi potolească setea dintr-o stâncă lovită, a cărei apă, care nu secase niciodată, îi întreţinuse viaţa: „o stâncă duhovnicească şi care venea după ei; şi stâncă era Hristos" (1 Corinteni 10.4). Dar acum, ca şi samariteanca, toţi cei cărora le era sete se puteau apropia şi, crezând în El, să primească apa vieţii de la Acela, unul singur, care putea s-o dea. În Ioan 4 există o apă care ţâşneşte în viaţă veşnică. Ea se întoarce în laudă către Iisus, care a dat-o. Aici apa curge ca râuri de apă vie din inima credinciosului care vrea să-şi potolească setea. Viaţa primită astfel de la El, pătrunsă până în adâncul sufletului, răspândeşte urmări binecuvântate pentru alţii.

Şi Duhul Sfânt poate produce aceste roade binecuvântate, umplând pe răscumpărat cu un Hristos înviat şi slăvit: „va lua din ce este al Meu şi vă va vesti" (Ioan 16.15). Arvună a moştenirii, El procură credinciosului gustul mai dinainte al cerului, în aşteptarea deplinei manifestări a slavei.

Ca şi slujitorul lui Avraam, care avea în mână toate bunurile stăpânului său, inima celui răscumpărat ia din Cel căruia Tatăl I-a dat

tot ce are, până în clipa întâlnirii, când ea va putea spune soţului: „E Domnul meu".

Concluzie

(*Numeri 28, 29*)

Fiecare sărbătoare era însoţită de jertfe, cum vedem între altele şi în aceste două capitole. Altfel zis, fiecare etapă importantă a vieţii duhovniceşti este legată de jertfa Domnului Iisus: la Paşte, la Azimi, la snopul din cele dintâi roade, la Cinci-zecime, la Trompete, la Ispăşire şi la Corturi.

Înseamnă oare că doar în ocaziile însemnate ale vieţii trebuie să ne gândim la Domnul Iisus? începutul capitolului 28 ne dă răspunsul: „Să aveţi grijă să-mi aduceţi la timpul stabilit darul Meu, pâinea Mea pentru jertfele Mele mistuite de foc, care îmi sunt de un miros plăcut… Iată jertfa mistuită de foc pe care o veţi aduce Domnului: în fiecare zi, câte doi miei de un an fără cusur, ca ardere-de-tot necurmată. Să aduci un miel dimineaţa şi celălalt miel seara". E vorba aici de arderea-de-tot necurmată însoţită de darul de mâncare şi de jertfa sa de băutură. Astfel „timpul stabilit" pentru jertfa Domnului nu corespundea doar marilor ocazii, ci în fiecare zi mirosul plăcut al arderi-de-tot urca înaintea Lui. Dacă vom avea mai mult pe inimă, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară să mulţumim lui Dumnezeu pentru darul Domnului Iisus, vom contribui mult la menţinerea stării de trezire şi vom păstra bucuria părtăşiei. În fiecare dimineaţă să ne gândim la Acela care S-a oferit; în fiecare seară să binecuvântăm pentru că El a venit, pentru că El S-a dat.

În toate dimineţile şi serile, mielul era oferit ca ardere-de-tot. În ziua sabatului, însă: „să aduceţi doi miei de un an fără cusur" cu darul lor de mâncare şi jertfa lor de băutură. Aceasta era arderea-de-tot pentru fiecare zi de sabat, în afară de arderea-de-tot necurmată. O zi pe săptămână, pentru noi prima zi, duminica, avem un sentiment mai profund, mai deosebit pentru Domnul Iisus care S-a oferit: doi miei în plus faţă de arderea-de-tot din fiecare zi.

În sfârşit, „la începutul lunilor voastre să aduceţi ca ardere-de-tot Domnului: doi viţei, un berbec şi şapte miei de un an fără cusur" (Levitic 28.11); iată arderea-de-tot lunară. Aceste luni ale anului erau într-o oarecare măsură paralele cu desfăşurarea sărbătorilor. La fiecare lună nouă trebuia adusă o nouă jertfă. Într-un sens, viaţa creştină trebuie să fie o linie în ascensiune continuă, dar

prin slăbiciunile şi neputinţele noastre, şi ea are fazele ei. Umbre şi lumini, căderi şi refaceri, declin şi reînnoire – la fiecare experienţă asemănătoare nu trebuie să ne gândim din nou la jertfa oferită la cruce? Amintirea lucrării împlinite la Golgota nu este doar pentru marile sărbători; ea trebuie să fie în faţa ochilor inimilor noastre în toate zilele vieţii, în toate săptămânile, în toate „lunile".

În cele două capitole, accentul este pus pe arderea-de-tot: Domnul Iisus pentru Dumnezeu. Fără îndoială, ne gândim la ceea ce a făcut El pentru noi; dar trebuie să ne înălţăm în gândurile noastre şi să vorbim Tatălui despre Cel Preaiubit în care El Şi-a găsit toată plăcerea. Nu este aceasta o datorie a celor care se bucură de moştenire şi au parte de binecuvântările reprezentate prin fiecare sărbătoare?

Vom merge astfel din zi în zi, din săptămână în săptămână, din lună în lună, din an în an spre cea de a opta zi veşnică în care

Inimile noastre, *de harul Tău pline*, *Vor fi*. *locuinţă doar pentru tine*, *Pe veşnicie*.

Cuprinsul

Introducere…4
Poftele…10
Sărbătoarea Azimilor…20
Snopul din cele dintâi roade…24
Cincizecimea…29
Sărbătoarea Trompetelor…34
Ziua Ispăşirii…37
Sărbătoarea Corturilor…43
Concluzii…51